

Η ΝΕΑ

ΖΩΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

ΕΤΟΣ Γ'.

ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1907

ΑΡΙΘ. 31-32

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΑΙΩΝΕΣ σκλαβιάς και ταπεινώσεως παρήρ-
χοντο και ὁ Ἑλληνισμὸς ταπεινωμένος και
κατασυντετριμμένος τὰς πτέρυγας ἐνεψώ-
λευεν εἰς τὴν χώραν ἣ ὁποία ἐξηκολούθει
στενάζουσα ὑπὸ τὸ πέλημα τοῦ κατακτητοῦ. Ἐνεκαρ-
τέρει ἐκεῖ και ἠνείχετο τὰς βαρείας ἀτιμώσεις, καρα-
δοκῶν τὴν θεῖαν στιγμήν καθ' ἣν, ἐμπνεόμενος θὰ
διεξεδίκει τὰ δίκαια αὐτοῦ, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ βω-
μῶν και ἐστίων, ὑπὲρ Πίστεως και Πατρίδος. Ἰῆς
Ματρίδος, φεῦ! τῆς ἀλωθείσης ἀπὸ τὴν ρομφαίαν
και τὸ δόρυ τοῦ ἐπιδρομέως, τῆς ἐρημωθείσης ἀπὸ τὰ
τέκνα τῆς, τὰ ζητήσαντα ἀσυλον και στέγην εἰς ξέ-
νας φιλοξένους χώρας, τῆς Πίστεως τῆς ὑφισταμέ-
νης τὸν ἀμείλικτον διωγμὸν τοῦ Ἰσλάμ, πλὴν ἀνδρευ-
μένης, ἐμφυχούσης τοὺς πιστοὺς εἰς αὐτὴν, ἤλεκτρι-
ζούσης τοὺς ἔχοντας πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως.

Τὰ ἔτη διεδέχοντο ἀλλήλα και ὁ Ἑλληνισμὸς στέ-
νων και ἀγωνίων, ἀπατρὶς και ἀφιλος, ἀστεγος και
χωρὶς θρησκευτῶν ἐφύλαττεν ὡς ἱερὰν παρακαταθή-
κην εἰς τὰ στήθη του τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς ἐκδικήσεως,
ἐμελέτα διαρκῶς τὸ μάθημα τῆς ἀναγεννήσεως, τῆς
ἀναστηλώσεως τῶν ἱερῶν πατρίων και τῶν βωμῶν,
και ἐψέλλιζε τὰ λόγια τῆς γρηᾶς, ἣ ὁποία, κατὰ τὴν
στιγμὴν, καθ' ἣν ἐκυριεύετο ἡ Βασιλίς τῶν Πόλεων,
ἡ Κωνσταντινούπολις, και ἐπιπτεν ὁ τελευταῖος τῶν
Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων τῆς, Κωνσταντῖνος ὁ Πα-
λαιολόγος, ἐτηγάνιζε φαρᾶκκα στὸ τηγάν.

Ἐψέλλιζε τὰ λόγια τῆς γρηᾶς «πάλι με χρό-

νια, με καιροὺς, πάλι δικὰ μας εἶναι», και ἐγα-
λούχει εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ τοὺς γίγαντας τοὺς
τιτάνας, οἵτινες ἐπρόκειτο νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν
γιγαντομαχίαν, τὴν τιτανομαχίαν τοῦ 21. Ὑπὸ τοὺς
θόλους και τὰ ὑπόγεια τῶν οἰκιῶν, ὑπὸ τοὺς βρά-
χους και τὰ κοιλώματα τῶν ὄρεων, ὑπὸ τὰς κα-
τακόμβας και τὰ ἀπρόσιτα εἰς τοὺς κατακτητὰς μέρη,
ἐν Εὐαγγέλιον ἐδιδάσκετο, μία διδασκαλία ἐγένετο,
εἰς ὕμνος ἐναρμόνιος, μία μουσικὴ θεσπεσία, ἀρρη-
τος, ἐπαίξετο. Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀληθινῆς θρη-
σκείας, τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, ἡ διδασκαλία
τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Πατρίδα, ὁ ὕμνος πρὸς τὴν
θεῶν Ἐλευθερίαν. Ἐκεῖ ἐπὶ σειρὰν ολοκλήρων ἐτῶν
ἐπλημμύριζαν οἱ θόλοι και αἱ κατακόμβαι ἀπὸ λό-
για ἀγάπης και πίστεως τοῦ Εὐαγγελίου, ἐμπε-
δοῦντα και κραταιώνοντα τὸν Ἑλληνισμὸν εἰς τὴν
πάτριον γλῶσσαν και πίστιν του, ἐκεῖ ἐπὶ αἰῶνα
ἀχολογοῦσαν οἱ βράχοι και τὰ βουνὰ ἀπὸ κλέφτικα
ἀρματωλικά τραγούδια, τραγούδια πρὸς τὴν Ἐλευ-
θερίαν, παιᾶνες πρὸς τὴν θεῶν ταύτην, τὴν κραδαί-
νουσαν τὸ δόρυ, ἐκεῖ ἐγαλουχῆθησαν εἰς τὴν ἰδέαν
τῆς ὑπερασπίσεως τῆς θρησκείας, τῆς σημαίας τῆς
Ἐλευθερίας. Οἱ ἱεροφάνται τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀσημοί
ρασοφόροι, πλὴν διαπνεόμενοι ἀπὸ μενος πατριωτι-
κῶν και ἀγάπην ἀληθῆ πρὸς τὴν θρησκείαν, μετα-
λαμπαδεύοντες τοὺς λόγους τοῦ Σωτήρος, μυσόντες
τοὺς καταδικωμένους ἀπὸ τὸν τύραννον και ἐναπο-
λειφθέντας πιστοὺς εἰς τὴν πατριωτικὴν και ἱερὰν

ιδεάν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Πατρίδος, ἐρριψαν βα-
θειὰ τὸν σπέρων τῆς διδασκαλίας των, ὁ ὁποῖος
ἐκαρποφόρησε κατόπιν, καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ
ἐποίου ἐλάμπρυναν καὶ ἐκόσμησαν τὰς σελίδας τῆς
ἐνδόξου Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, κατέπληξαν,
κατηγοήτευσαν, ἐνεθουσίασαν τὴν Εὐρώπην καὶ σύμ-
παντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον.

* *

« Ἰταγγελίζου γῆν χαρὰν μεγάλην » διελάλησε
μέ τυρρηνικὴν σάλπιγγα ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμα-
νός, ὁ ἐμπνευσμένος αὐτὸς Ἱεράρχης, ὑψώσας καὶ
ἀναστρώσας τὴν σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας τὴν
ἡμέραν τῆς 2ῆς Μαρτίου, ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
τῆς Θεοτόκου.

Περιδεβλημένος τὰ ἀρχιερατικά του ἄμφια καὶ
κρατῶν ἀπὸ τὴν μίαν χεῖρα τὴν ποιμενικὴν του ρά-
βδον, ἀπὸ τὴν ἄλλην δὲ τὴν σημαίαν τῆς Ἁγίας
Λαύρας, τὴν Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας, εὐηγγελί-
σατο εἰς τὸν τραυματισμένον καὶ κατακερματισμένον,
τὸν ναρκωμένον ἀπὸ τὰς χαινούσας πληγὰς καὶ
ἀσπαίροντα ἀπὸ τοὺς διωγμοὺς Ἑλληνισμὸν, χαρὰν
μεγάλην, ἠυλόγησε τὴν ἐναρξίν τοῦ αἱματηροῦ ἀγῶ-
νος, ἦγαψε τὴν πυρκαϊάν ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου εἰς
τὴν αἰμάσσουσαν Ἑλλάδα. Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν
θειῶν λόγων τοῦ Ἱεράρχου Παλαιῶν Πατρῶν Γερ-
μανοῦ ὁ Ἑλληνισμὸς ἐθρυχήθη ὡς λέων καὶ φρικια-
στικὴ πνοὴ ἀνερρίπισε τὴν χαίτην του, εἰς δὲ μη-
κυθμός, μία κραυγὴ μυριέστομος, ἐπλατάγισε τὸν
ἀέρα τῶν ὀρέων, ἢ κραυγὴ «ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χα-
λασμός».

Αἱ πνοαὶ τῶν ζεφύρων καὶ τῶν ἀνέμων, καὶ ὁ
ρόχθος τῶν κυμάτων τῶν θαλασσῶν ἐν μῆνυμα εὐαγ-
γελισμοῦ, ἐν ἀγγελτήριον χαρὰς ἔφερον εἰς τὰς ἡρωϊ-
κὰς νήσους τὸ μῆνυμα τῆς Ὑψώσεως τῆς σημαίας
τῆς Ἁγίας Λαύρας, τὸ ἀγγελτήριον τῆς εὐλογίας
τῆς ἐναρξέως τοῦ ἀγῶνος ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Πα-
λαιῶν Πατρῶν. Ἡ μεγάλη ἐποποιία, ἢ ὁποία εἶχε
τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπὸ τὸ Ὑψηλὸν Χριστιανικὸν «Εὐαγ-
γελλίζου» εἶχεν ἤδη ἀρχίσει. Αἱ ἡρωϊκαὶ νῆσοι Ὑδρα
Σπέτσαι καὶ Ψαρά ἐκυριάρχησαν κατὰ θάλασσαν,
τὴν ὁποίαν ἐφώτισεν ὁ δαυλὸς τοῦ στολοκαύστου καὶ
πυρπολητοῦ τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος Κανάρη,
ἢ δὲ ἡρωϊκὴ καὶ ἀτίθαστος Μπουμπουλίνα
ἐδόξασε τὰ πέλαγα, τὰ ὁποία κατὰ τὸν ποιητὴν,
«ἀχολογοῦσαν ἀπὸ τὴν Τένεδο ἕως τὴ Σάμον». «Τὸ
Μεσολόγγι σκέλεθρο, γυμνὸ, ξεσαρκωμένον, δὲν παρα-
δίδει τάρματα, δὲν γέρνει τὸ κεφάλι, γιὰ νεκροθάπτη
τὸν κρατεῖ τὸν Χρῆστο τὸν Καψάλη».

Ἡ ἡρωϊκὴ ἐξοδος ἐκ τῆς ἱστορικῆς πόλεως τῆς
γενναίας ἐκεῖνης φρουρᾶς, ἢ ὁποία διέσχισε κατὰ τὴν
ἡμέραν τῶν Βαῖων τὰ σίφη τῶν Τούρκων καὶ διήλθε
ξιφήρης διὰ μέσου αὐτῶν, ἔδωκε τὸ μοναδικὸν τοῦτο
εἰς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν παράδειγμα ἡρωϊσμοῦ,
ἐδόξασε καὶ ἀπηθανάτισε τὸν Ἑλληνισμὸν, ἢ δὲ ἐν-
δοξος λάμψις, τὴν ὁποίαν ἀνέδωκεν ὁ δαυλὸς τοῦ Κα-
ψάλη εἰς τὴν περίφημον πυριτιδαποθήκην, κατηύγασε

τὸ ἀγωνιζόμενον Ἔθνος καὶ κατεθάμβωσε τὰ ὄμματα
τῶν ξένων. Ἰδοὺ εἰς τὸ γενναῖον Μεσολόγγι εἰς τύμ-
βος περικλείων τίμα λείψανα ἡρώων καὶ μαρτύρων,
τύμβος ἓνα ἄλλον ἰσότημον ἔχοντα, τὸν τύμβον τῶν
Μαραθωνομάχων.

Καὶ πρὸς τοὺς Γίγαντας ἐκείνους τοῦ Μεσολογγίου,
ἄλλοι Τιτᾶνες ἀνωρθοῦντο πανταχοῦ τῆς ὑποδουλω-
μένης Ἑλλάδος, οἱ Κουντουριῶται καὶ Τσαμαδοί, οἱ
Μιαούληδες καὶ Σαχτούρηδες εἰς τὰς νήσους, οἱ Πα-
παφλέσσηδες, οἱ Καραϊσκάκai, οἱ Κολοκοτρωναῖοι, οἱ
Ἀνδροῦτσοι, ὁ Πετρόμπεης, ὁ Κατωφνης, οἱ Γριβαῖοι
καὶ οἱ Μποτσαραῖοι εἰς τὴν ξηρὰν, ἔλοι αὐτοὶ ἀγωνι-
ζόμενοι κατὰ τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ. Ἐπὶ δεκαετίαν
περίπου ὁ ἀγὼν κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν ἦτο
δεινός· ἀρμάδαι δόλοκληροὶ κατεδυθίζοντο καὶ πάλιν
ἀντεκαθίσταντο, στρατιαὶ ἀπεδεκατίζοντο, κατεκερ-
ματίζοντο καὶ ἢ δρᾶξ ἐκεῖνη τῶν Ἑλλήνων ἀπέμενε
πάντοτε ἀήτητος, προκaloῦσα τὴν ἐκπληξίν καὶ τὸ
θάμβος τῆς Εὐρώπης· Ἡ θεὰ Ἐλευθερία καὶ ἡ Νίκη
ἔφαυε διαρκῶς τὰ μέτωπα τῶν λεοντοθύμων ἐκείνων
ἡρώων καὶ ἡμιθέων, ἢ δὲ Δόξα περιπατοῦσα μονάχη
εἰς τὰς ὀλόμυραις ράχαις τῶν ἐλληνικῶν βουνῶν
ἐμελέτα τὰ λαμπρὰ παλληκάρια, φοροῦσα στὴν κόμη
στεφάνι, καμωμένο ἀπὸ λίγα χοριάρια, ποῦ εἶχαν
ἀπομεινεί στὴν ἔρημη ἐκεῖνη χώρα.

* *

Ἡ σειρὰ τῶν κατορθωμάτων καὶ τῶν ἐνδόξων ἐκεί-
νων τροπαίων ἐπέφερε τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ,
καὶ τὴν σύμπηξιν αὐτοῦ εἰς ἐλεύθερον Κράτος. Οἱ
ἀγῶνες τῶν γιγάντων ἐκείνων ἐστέφησαν ὑπὸ ἐπιτυ-
χίας πληθρῶν καὶ ἢ κυανόλευκος σημαία μὲς ἢ συν-
δυάζουσα τὸ γαλανὸν τοῦ Οὐρανοῦ μετὰ τὸ λευκόν, ἢ
διατυπούσα τὸν Σταυρὸν, τὸ σύμβολον αὐτό, τὸ ὁποῖον
ἐνεφύσησε τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπομονὴν εἰς τοὺς ἀγω-
νισθέντας, ἢ κυανόλευκος τώρα λικνίζεται ἐλευθέρα
εἰς τὰς ριπὰς τοῦ ἀνέμου, πλαταγίζει ὑπερηφάνως,
συγκινεῖ, ἐνθουσιάζει. Τὴν ἡμέραν τῆς 2ῆς Μαρτίου,
τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τὸ λίκνισμά της εἶναι περισσότερο
ὑπερήφανον, αἱ θωπεῖαι της πρὸς τὸν ἀέρα τῆς ἀνοί-
ξεως εἶναι περισσότερο γλυκεῖαι, τὰ φιλήματά της
περισσότερον τρυφερά, καὶ ὁ θρῶς της περισσότερο
φρικιαστικώτερος, ἀκόμη συγκινητικώτερος. Ἡ ὕψω-
σις τῆς Σημαίας ἐν Ἁγία Λαύρα ἔδωκε τὴν ἀνάστα-
σιν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν, τὴν ἀνεξαρτησίαν του, τὸν
συνέπηξεν εἰς Ἔθνος. Πόσους ἀραγε κατὰ τοὺς χρό-
νους τῆς δουλείας ἢ Σημαία δὲν ἐκράτυνε, δὲν ἐνεθάρ-
ρυνε, πόσων δὲν ἐγλύκανε τὰς πικρὰς στιγμὰς τοῦ βίου
των καὶ πόσους κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἐπαναστάσεως
δὲν ἐνεθουσίαζε, δὲν παρῆτρυνε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ
ἱεροῦ καθήκοντός των, δὲν περιεφρούρησεν;

Ὁ Ἑλληνισμὸς ἤδη ἀνεστήθη καὶ γοργῶ τῆ βή-
ματι βραίνει πρὸς τὴν πρόδοον. Ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτάται
νὰ περιφρουρήσῃ τὴν Σημαίαν του.